

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 534/2024-36

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu a uzneseniu Okresného súdu Trnava č. k. 105T/50/2023-2211 z 24. mája 2024 a proti postupu a uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 5Tos/104/2024-2292 z 5. júna 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 3. júla 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 8 ods. 1, 2, 5 Listiny základných práv a slobôd, zákazu mučenia podľa čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru a podľa čl. 9 ods. 1, 3, 4 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach postupom a uznesením okresného súdu č. k. 105T/50/2023-2211 z 24. mája 2024 a postupom a uznesením krajského súdu č. k. 5Tos/104/2024-2292 z 5. júna 2024. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie, prikázať krajskému súdu sťažovateľa prepustiť z väzby na slobodu a priznať mu finančné zadosťučinenie v celkovej sume 5 000 eur.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je od 1. júna 2023 väzobne [z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] trestne stíhaný a následne od 27. novembra 2023 obžalovaný pre prečin neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona v súbehu so zločinom podvodu podľa § 221 ods. 1, 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona a s prečinom neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku podľa § 219 ods. 2

Trestného zákona spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, 2, 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) a f) Trestného zákona spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, pre prečin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom poškodzovania cudzích práv podľa § 375 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) a f) Trestného zákona spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, pre obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, 3 písm. d), ods. 4 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) a f) Trestného zákona spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) a f) Trestného zákona.

3. Sťažovateľ požiadal okresný súd o prepustenie z väzby na slobodu žiadosťou z 24. apríla 2024, o ktorej okresný súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu zamietol, podľa § 80 ods. 1 písm. a), ods. 2 Trestného poriadku záruku dôveryhodnej osoby (matky sťažovateľa) za správanie sťažovateľa neprijal, podľa § 80 ods. 1 písm. b), ods. 2 Trestného poriadku návrh sťažovateľa na nahradenie väzby jeho písomným sľubom neprijal, podľa § 80 ods. 1 písm. c), ods. 2 Trestného poriadku väzbu sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka nenahradil, podľa § 81 ods. 1 Trestného poriadku návrh sťažovateľa na nahradenie jeho väzby poskytnutím peňažnej záruky neprijal. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej krajský súd napadnutým uznesením z 5. júna 2024 (doručeným obhajcovi sťažovateľa 24. júna 2024, pozn.) rozhodol tak, že napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil len v časti týkajúcej sa ponúknutej peňažnej záruky a sám rozhodol, že podľa § 81 ods. 1 Trestného poriadku peňažnú záruku ponúknutú matkou sťažovateľa (t. j. nie samotným sťažovateľom ako nesprávne rozhodol okresný súd, pozn.) neprijíma.

4. Pre úplnosť ústavný súd na tomto mieste poukazuje na to, že dôvodnosť ďalšieho trvania preventívnej väzby sťažovateľa bola dosiaľ preskúmaná uznesením okresného súdu sp. zn. 5Tp/50/2023 zo 14. novembra 2023 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 5Tpo/62/2023 z 30. novembra 2023 (ktorých ústavnú konformnosť preskúmal ústavný súd v uznesení č. k. IV. ÚS 132/2024-26 z 18. marca 2024), uznesením okresného súdu sp. zn. 105T/50/2023 z 11. decembra 2023 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 3Tos/233/2023 z 19. decembra 2023 (ktorých ústavnú konformnosť preskúmal ústavný súd v uznesení č. k. IV. ÚS 169/2024-25 z 3. apríla 2024) a uznesením okresného súdu sp. zn. 105T/50/2023 z 26. marca 2024 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 3Tos/56/2024 z 9. apríla 2024 (ktorých ústavnú konformnosť preskúmal ústavný súd v uznesení č. k. IV. ÚS 316/2024-33 z 25. júna 2024).

5. Argumentáciu sťažovateľa v aktuálnej ústavnej sťažnosti možno rozdeliť do niekoľkých rovín. Vo vzťahu k napadnutému postupu okresného súdu a krajského súdu sťažovateľ namieta, že okresný súd a následne ani krajský súd o jeho aktuálnej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu nerozhodovali urýchlene. Sťažovateľ taktiež namieta existenciu zbytočných prieťahov vo veci samej, resp. že okresný súd pri konaní o jeho trestnej veci nepostupuje s osobitnou starostlivosťou a urýchlením.

6. Vo vzťahu k samotným napadnutým väzobným rozhodnutiam konajúcich súdov sťažovateľ v podstatnom namieta, že konajúce súdy nedostatočne odôvodnili existenciu dôvodného

podozrenia, že sťažovateľ spáchal skutky, pre ktoré na neho bola podaná obžaloba. Sťažovateľ v tejto súvislosti skutkovo konfrontuje obsahové výsledky, ktoré vyplynuli z výsluchu poškodeného [REDAKOVANÉ] na hlavnom pojednávaní okresného súdu konanom 19. marca 2024, oproti obsahovým výsledkom, ktoré vyplynuli z jeho výsluchu v prípravnom konaní. Po ich zhodnotení sťažovateľ konštatuje nepotvrdenie podozrenia, že spáchal skutok 5 obžaloby [ktorý bol v obžalobe kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, 3 písm. d), ods. 4 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) a f) Trestného zákona spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona]. Zároveň podľa názoru sťažovateľa už nie je dané ani dôvodné podozrenie zo spáchania ostatných skutkov, pre ktoré bola na sťažovateľa podaná obžaloba, keďže na hlavnom pojednávaní nebolo k týmto ostatným skutkom zatiaľ vykonané dokazovanie. Sťažovateľ taktiež namieta, že konajúce súdy sa náležite nevysporiadali s časom, ktorý už uplynul od vzatia sťažovateľa do väzby, resp. sa nevysporiadali s tým, či aj po takom dlhom čase prevažuje záujem štátu nad osobnou slobodou sťažovateľa. Sťažovateľ zároveň namieta, že dôvod tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nie je v jeho prípade daný. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu sťažovateľ namieta aj porušenie svojho práva na prezumpciu neviny viacerými formuláciami v odôvodnení tohto rozhodnutia. Napokon v súvislosti s namietaným porušením zákazu mučenia podľa čl. 3 dohovoru sťažovateľ argumentuje, že mu vo výkone väzby nie je poskytovaná adekvátne lekárska starostlivosť.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to v časti z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde], v časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde] a v časti z dôvodu neprípustnosti [§ 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde].

II.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením okresného súdu:

9. Vo vzťahu k sťažovateľom napadnutému uzneseniu okresného súdu ústavný súd konštatuje, že v zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ústavy ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd,

pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne.

10. Vo vzťahu k označenému prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu okresného súdu disponoval sťažovateľ opravným prostriedkom – sťažnosťou. O sťažnosti bol oprávnený a povinný rozhodnúť krajský súd ako súd nadriadený. Sťažovateľ podal proti napadnutému uzneseniu okresného súdu sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd napadnutým uznesením. Sťažovateľ teda využil možnosť podania riadneho opravného prostriedku proti napadnutému uzneseniu okresného súdu, o ktorom bolo aj rozhodnuté.

11. Existencia opravného konania pred krajským súdom nepripúšťa možnosť ústavného súdu rozhodovať o napadnutom prvostupňovom väzobnom rozhodnutí, keďže sťažnosť v danom prípade predstavovala účinný právny prostriedok ochrany práv sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného súdu, ktorý aj využil (porov. m. m. II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09). Podľa ustáleného právneho názoru ústavného súdu po zistení nedostatku právomoci v konaní pred ústavným súdom už nie je potrebné skúmať, či sú alebo nie sú splnené ďalšie procesné podmienky. Tomuto postupu totiž bráni zistený neodstrániteľný nedostatok procesnej podmienky spočívajúci v nedostatku právomoci ústavného súdu.

12. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v časti namietajúcej porušenie označených práv napadnutým uznesením okresného súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

II.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením krajského súdu:

13. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti hovoriť, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

14. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že na konanie o väzbe je aplikovateľný čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, v ktorých sú implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by príslušný súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou. Z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone

a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Inými slovami, v zmysle judikatúry ústavného súdu bez rozhodnutia všeobecného súdu nemožno považovať väzbu za zákonnú. Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať *ratio decidendi* na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia. S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich za väzbu a proti nej, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy.

15. Každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (I. ÚS 165/02, II. ÚS 55/98, I. ÚS 177/03, III. ÚS 7/00, I. ÚS 115/07, I. ÚS 187/07). Otázka, či je väzba zákonná, má byť vyriešená nielen s poukazom na vnútroštátny zákon, ale aj na znenie dohovoru (III. ÚS 79/02, III. ÚS 77/05), s ktorým musí byť v súlade. Príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým v Trestnom poriadku je integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 55/98). Pri posudzovaní otázky rešpektovania alebo porušenia zákona musí ústavný súd brať do úvahy zákonnú úpravu a jej aplikáciu príslušným orgánom, pričom v prípade zistenia závažného porušenia zákonnosti ide aj o porušenie ústavnosti (III. ÚS 48/00, II. ÚS 466/2013).

16. Dohovor v čl. 5 priamo odkazuje na vnútroštátne právo, a preto rešpektovanie tohto práva je integrálnou súčasťou záväzkov zmluvných štátov (Lukanov v. Bulharsko z 20. 3. 1997, bod 43). Článok 5 ods. 4 dohovoru poskytuje osobe, ktorá bola pozbavená slobody, právo aktívne žiadať o súdnu kontrolu pozbavenia slobody (Mooren proti Nemecku [GC], bod 106). Prieskumné súdne konanie musí byť v súlade s hmotnoprávnymi a procesnými vnútroštátnymi právnymi predpismi a tiež aj s účelom čl. 5, ktorým je ochrana jedinca proti svojvôli (Koendjbiarie v. Holandsko, rozsudok z 25. 10. 1990, bod 27).

17. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že pri rozhodovaní o väzbe musia byť súčasne splnené formálne predpoklady väzby, t. j. musí existovať uznesenie o začatí trestného stíhania a uznesenie o vznesení obvinenia, a materiálne predpoklady väzby, t. j. musia existovať skutočnosti osvedčujúce kvalifikované podozrenie, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu a že sa obvinený trestného činu dopustil. Zároveň musí existovať (trvať) niektorý z väzobných dôvodov uvedených v § 71 Trestného poriadku (III. ÚS 417/2011).

18. Právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby, bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval príslušný súd, obvinený bol vzatý do väzby pre konkrétne skutočnosti, resp. že osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby. Teda úlohou ústavného súdu je sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd (III. ÚS 271/07, II. ÚS 464/2011). Do obsahu právomoci ústavného

súdu však nepatrí preskúmať postup, ako aj správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktorý ich viedol k záveru o existencii zákonného dôvodu na vzatie do väzby. Tento postup skúma súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je funkčne usposobený na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich použitie takéhoto zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní (II. ÚS 76/02). Teda ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nekoná ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale jeho úlohou je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivec pozbavený slobody, s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 165/02, IV. ÚS 237/2021).

19. Pri posúdení napadnutého uznesenia teda úlohou ústavného súdu nebolo preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či sa krajský súd s relevantnými okolnosťami veci sťažovateľa vysporiadal adekvátne a preskúmateľne, či je tak odôvodnenie jeho rozhodnutia ústavnoprávne akceptovateľné a či konajúcim súdom zvolená a prezentovaná interpretácia aplikovanej právnej úpravy neodporuje jej účelu a zmyslu. Pretože krajský súd sa stotožnil (s výnimkou výroku o neprijatí peňažnej záruky ponúkutej matkou sťažovateľa, pozn.) s prvostupňovým väzobným uznesením okresného súdu, ústavný súd sa aj s týmto uznesením okresného súdu náležite oboznámil.

20. Krajský súd v napadnutom uznesení vo vzťahu k sťažovateľovej námietke, že okresný súd o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu nerozhodoval urýchlene, okresnému súdu vytkol, že výsluch sťažovateľa (a spoluobžalovaného, pozn.) na účely rozhodnutia o ich žiadostiach o prepustenie z väzby na slobodu bol nariadený až tesne pred uplynutím lehoty 30 dní od podania predmetných žiadostí, čo je síce ešte ústavne akceptovateľná dĺžka rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu na jednom stupni, no spis bol predložený krajskému súdu až 30. mája 2024, v dôsledku čoho nebola predmetná lehota u sťažovateľa dodržaná. Podľa názoru krajského súdu však toto pochybenie okresného súdu nemá za následok tzv. kontumačné prepustenie z väzby na slobodu, pretože toto možno uplatniť v prípade prietáhov v merite veci.

21. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietanú existenciu zbytočných prietáhov vo veci samej, krajský súd v napadnutom uznesení (po preskúmaní postupu okresného súdu pri rozhodovaní v merite trestnej veci sťažovateľa) nedospel k záveru, že by okresným súdom boli vo veci samej spôsobované zbytočné prietahy. Krajský súd v tejto súvislosti poukázal, že 27. novembra 2023 bola podaná na okresnom súde obžaloba, čím začalo súdne konanie, následne okresný súd rozhodoval o ponechaní sťažovateľa a spoluobžalovaného vo väzbe po podaní obžaloby, pričom okresný súd rozhodol 11. decembra 2023, sťažnostný súd 19. decembra 2023 a spis bol okresnému súdu vrátený 4. januára 2024. Prvé hlavné pojednávanie vo veci bolo nariadené na 29. január 2024, avšak toto nebolo vykonané z dôvodu, že na jeho vykonanie neboli splnené zákonné podmienky a hlavné pojednávanie bolo odročené na 12. február 2024, teda o 14 dní od prvého plánovaného termínu hlavného pojednávania, pričom zmarenie termínu hlavného pojednávania 29. januára 2024 nemožno pričítať obžalovaným, avšak nariadenie nového termínu hlavného pojednávania o 14 dní nemožno vyhodnotiť ako zbytočné prietahy v konaní. Ďalšie hlavné pojednávanie sa konalo 19. marca 2024 a toto bolo odročené na 26. marec 2024, pričom tento termín hlavného pojednávania sa neuskutočnil z dôvodu ospravedlnenia obhajcu spoluobžalovaného. Ďalší termín hlavného pojednávania sa mal konať 26. apríla 2024, pričom toto hlavné pojednávanie

bolo zmarené pre vypovedanie plnomocenstva sťažovateľom jeho obhajcovi, ktorý opustil pojednávaciú miestnosť a z dôvodu existencie dôvodu povinnej obhajoby nebolo možné hlavné pojednávanie v neprítomnosti obhajcu vykonať. Obe hlavné pojednávania (26. marca 2024 a 26. apríla 2024) tak boli odročené z dôvodov, ktoré nemožno pričítať postupu súdu. Dňa 24. mája 2024 sa konalo dosiaľ posledné hlavné pojednávanie vo veci a ďalší termín hlavného pojednávania je určený na 2. júl 2024.

22. Vo vzťahu k sťažovateľovej námietke týkajúcej sa existencie dôvodného podozrenia zo spáchania skutkov, pre ktoré bola na neho podaná obžaloba, krajský súd v podstatnom uviedol, že sa stotožňuje s názorom okresného súdu, že aj v tomto štádiu konania stále pretrváva dôvodné podozrenie, že sa sťažovateľ mohol dopustiť žalovaných skutkov, pričom na potvrdenie svojich záverov krajský súd poukázal na početnosť zhromaždených dôkazov, a to výpoveď poškodeného [REDAKOVANÉ], výpoveď poškodeného [REDAKOVANÉ] a jeho manželky [REDAKOVANÉ] a dcéry [REDAKOVANÉ] (ktorá sa vyjadrovala aj k jeho psychickému stavu v spojení so správou psychiatričky [REDAKOVANÉ]), znalecký posudok [REDAKOVANÉ], výpoveď poškodeného [REDAKOVANÉ] (za spoločnosť Home Credit Slovakia a. s.), výpoveď poškodeného [REDAKOVANÉ] z 3. júna 2023, znalecký posudok PhDr. Zuzany Bielikovej, výpoveď poškodeného [REDAKOVANÉ], výpoveď poškodeného [REDAKOVANÉ] (za spoločnosť Slovak Telekom, a.s.) a výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] (bližšie k jednotlivým dôkazom pozri s. 11 až 15 napadnutého uznesenia krajského súdu, pozn.). Krajský súd zároveň poukázal aj na listinné dôkazy, ktoré k jednotlivým skutkom uviedol okresný súd v prvostupňovom väzobnom uznesení.

23. Vo vzťahu k argumentácii sťažovateľa, že výsluchom poškodeného [REDAKOVANÉ] na hlavnom pojednávaní zaniklo dôvodné podozrenie, že sa dopustil skutku uvedeného v piatom bode obžaloby, krajský súd v napadnutom uznesení uviedol, že tento poškodený aj na hlavnom pojednávaní uviedol, že spoluobžalovaný od neho pod rôznymi zámienkami opakovane vylákal peňažné prostriedky, ktoré mu v sľúbených termínoch nevrátil. Podľa názoru krajského súdu z dôvodu väčšieho množstva pôžičiek, ako aj vzhľadom na osobnostné charakteristiky poškodeného (najmä ľahkú manipulovateľnosť a bezradnosť v nových situáciách, o ktorých vzhľadom na ich kontakt s poškodeným zrejme mali sťažovateľ a jeho spoluobžalovaný vedomosť) možno aj dôvodne predpokladať, že sťažovateľ a spoluobžalovaný nemali úmysel predmetné finančné prostriedky poškodenému vrátiť, pričom jednotlivými úkonmi mal byť poškodený postupne pripravený o takmer celý svoj majetok. Napriek tomu, že poškodený vypovedal, že, čo sa týka pôžičiek, komunikoval len so spoluobžalovaným, nemožno podľa názoru krajského súdu opomenúť, že finančné prostriedky mali byť posielané aj na účet sťažovateľa, ktorými mohol ďalej disponovať, a darovacia zmluva, ktorú mali sťažovateľ spolu so spoluobžalovaným pripraviť a predložiť poškodenému na podpis, bola spísaná v prospech obdarovaného sťažovateľa, ktorý bol ako vlastník bytu zapísaný aj do katastra nehnuteľností, o čom musel mať vedomosť, keďže minimálne darovaciu zmluvu musel podpísať. Uvedená súčinnosť sťažovateľa a spoluobžalovaného preto podľa názoru krajského súdu naďalej potvrdzuje dôvodné podozrenie zo spáchania stíhanej trestnej činnosti formou spolupáchateľstva. Na dôvodnosti podozrenia obžalovaných zo spáchania skutku uvedeného v piatom bode obžaloby pritom podľa krajského súdu nemá vplyv skutočnosť, že poškodený môže naďalej predmetný byt užívať, pretože škoda mala poškodenému vzniknúť stratou jeho vlastníckeho práva k bytu v dôsledku jeho omylu spočívajúceho v absencii vôle tento byt darovať, pretože sa domnieval, že ide len o užívacie právo

na byt. Sťažovateľ a spoluobžalovaný od neho mali žiadať predmetnú zmluvu podpísať a poškodený najmä s ohľadom na svoj psychický stav a ľahkú ovplyvniteľnosť mal ich požiadavke vyhovieť, a to bez toho, aby bol oboznámený s obsahom predmetného právneho úkonu. Krajský súd v tejto súvislosti konštatoval, že pre aktuálne prebiehajúce súdne konanie, keď je v prevažnej miere opakované dokazovanie vykonané v prípravnom konaní, je potrebné uplatniť zásadu neoslabenia dôvodného podozrenia zo spáchania stíhanej trestnej činnosti, v zmysle ktorej môže dôjsť k prepusteniu z väzby v prípade, ak je vykonaný dôkaz s iným obsahom ako v prípravnom konaní, prípadne nový dôkaz, ktorý hodnoverne spochybní alebo vylúči možnosť priebehu skutkového deja, ktorý možno kvalifikovať ako trestný čin, prípadne spochybní alebo vylúči osobu obžalovaného ako možného páchatel'a stíhanej trestnej činnosti. V trestnej veci sťažovateľa však podľa názoru krajského súdu takáto situácia nenastala a k oslabeniu dôvodnosti podozrenia zo stíhanej trestnej činnosti dosiaľ vykonaným dokazovaním nedošlo. Krajský súd poukázal na to, že všeobecnému súdu rozhodujúcemu o väzbe úloha celkového hodnotenia dôkazov a s tým súvisiaceho dôkazného procesu zásadne neprislúcha, pričom len výnimočne by mohol na tomto základe konštatovať nesplnenie príslušnej materiálnej podmienky väzby, a to iba v prípade absolútneho nedostatku dôkazov proti väzobne stíhanej osobe (I. ÚS 475/2021), čo však nie je prípad sťažovateľa.

24. Pokiaľ ide o opodstatnenosť trvania dôvodu tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku u sťažovateľa, krajský súd v napadnutom uznesení konštatoval, že tento dôvod je u sťažovateľa naďalej daný jeho osobou a doterajším spôsobom života. Krajský súd v tejto súvislosti poukázal na to, že zo znaleckého posudku PhDr. Henriety Tóthpetiovej č. 8/2023 o. i. vyplynulo, že osobnosť sťažovateľa je agresívna, egocentrická, ľahkovážna, so sklonsmi k parazitickému životnému štýlu, pričom sa dá ľahko zlákať k antisociálnej činnosti. Sťažovateľ je aktuálne dôvodne podozrivý, že počas dlhšieho časového obdobia (august 2021 – máj 2023) sa mal dopúšťať podvodných konaní, z ktorých mu mali plynúť značné príjmy, ktoré mal použiť na výkon svojej podnikateľskej činnosti či uspokojovanie vlastných potrieb a potrieb svojej rodiny. Krajský súd taktiež poukázal na to, že u sťažovateľa je badateľná aj gradácia v závažnosti páchania stíhanej trestnej činnosti, keď spočiatku sa mal dopustiť len spáchania prečinu, no postupom času sa závažnosť trestnej činnosti mala zvyšovať až na podozrenie zo spáchania obzvlášť závažného zločinu. Napriek tomu, že sťažovateľ prezentoval výkon podnikateľskej činnosti s príjmom približne 1 000 eur mesačne, nemožno podľa názoru krajského súdu opomenúť, že k páchaniu trestnej činnosti malo dochádzať aj v súvislosti s jeho podnikaním, keď mali byť podvedené osoby, ktoré bazár navštevovali. Sťažovateľ bol v minulosti (od 1. septembra 2017 do 22. októbra 2018 a od 3. mája 2021 do 30. apríla 2022) zamestnaný v spoločnosti Bekaert Hlohovec, a. s., pričom príjem z podnikateľskej činnosti je podľa krajského súdu neistý. Krajský súd poukázal na to, že napriek uvedenému sťažovateľ disponuje väčším majetkom (je vlastníkom ½ domu, bytu a štyroch áut), z čoho podľa názoru krajského súdu vyplýva dôvodné podozrenie, že sťažovateľ žije nákladnejším spôsobom života a finančné prostriedky na uspokojenie svojich potrieb a záujmov si zabezpečuje aj trestnou činnosťou, keďže je stíhaný za päť skutkov, ktoré majú napĺňať skutkovú podstatu trestného činu. Konanie sťažovateľa teda nemalo byť len jednorazovým vybočením z inak riadneho spôsobu života, ale malo ísť o opakujúce sa konanie so stúpajúcou spoločenskou nebezpečnosťou. Krajský súd konštatoval, že sťažovateľ si musel byť vedomý aj možnosti trestnoprávnej sankcie, no napriek tejto hrozbe mal v trestnej činnosti pokračovať, a to aj s možným dôsledkom odlúčenia od rodiny, pričom dosiaľ nepreukázal zmenu vo svojom hodnotovom

nastavení a ani v spôsobe života, pričom sa má vrátiť prakticky do rovnakých podmienok, v ktorých sa mal dopúšťať trestnej činnosti, a preto podľa názoru krajského súdu je u sťažovateľa aj s poukazom na jeho osobnostnú výbavu daný preventívny dôvod väzby. Krajský súd dospel k záveru, že v prípade pobytu sťažovateľa na slobode je dané reálne riziko v pokračovaní v trestnej činnosti, keďže možno dôvodne predpokladať, že samotné trestné stíhanie sťažovateľa na neho nebude mať dostatočne odstrašujúci efekt, aby v trestnej činnosti ďalej nepokračoval.

25. Pokiaľ ide o otázku nahradenia väzby sťažovateľa, krajský súd v napadnutom uznesení konštatoval, že okresný súd v prvostupňovom uznesení správne zohľadnil, že sťažovateľ je aktuálne stíhaný aj pre podozrenie zo spáchania obzvlášť závažného zločinu, keď väzbu možno nahradiť len v prípade existencie výnimočných okolností, pričom okresný súd vo vzťahu k sťažovateľovi dospel k negatívnemu záveru o ich existencii. V súvislosti s argumentáciou sťažovateľa, že za takúto výnimočnú okolnosť je v jeho prípade potrebné považovať jeho zdravotný stav, ako aj to, že mu vo výkone väzby nie je podľa jeho názoru poskytovaná adekvátna zdravotná starostlivosť, krajský súd v napadnutom uznesení uviedol, že podľa zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o výkone väzby“) je v podmienkach výkonu väzby osobám poskytovaná zdravotná starostlivosť, pričom lekár má povinnosť informovať riaditeľa ústavu o vážnom ochorení alebo zranení obvineného, ktoré ohrozuje jeho život alebo zdravie, pričom riaditeľ ústavu ďalej postupuje podľa osobitného predpisu (zákon č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, pozn.), pričom väzobné stíhané osoby možno v prípade potreby premiestniť aj do Nemocnice pre obvinených a odsúdených a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Trenčín, kde je týmto osobám poskytovaná lekárska starostlivosť. Ak o to obvinený požiada, umožní sa mu rozhovor s riaditeľom ústavu alebo s príslušníkom Zboru väzenskej a justičnej stráže určeným riaditeľom ústavu a s osobami a so zástupcami orgánov uvedených v § 59 a § 60 zákona o výkone väzby v čase, keď vykonávajú dozor alebo kontrolu v ústave. Krajský súd osobitne upriamil pozornosť sťažovateľa na § 59 zákona o výkone väzby, podľa ktorého dozor nad zachovávaním zákonnosti v ústave vykonáva prokurátor, a teda ak je sťažovateľ toho názoru, že vo výkone väzby dochádza k porušovaniu jeho práv, môže predmetné skutočnosti avizovať riaditeľovi ústavu alebo prokurátorovi a žiadať nápravu. Podľa názoru krajského súdu zdravotný stav sťažovateľa nie je dôvodom na prepustenie z väzby v prípade, ak sú dané dôvody väzby, pričom zároveň je dané dôvodné podozrenie, že sťažovateľ sa mal stíhanej trestnej činnosti dopúšťať napriek svojmu zdravotnému stavu. Krajský súd poukázal na to, že v zmysle logiky prezentovanej sťažovateľom by žiadna vážnejšie chorá osoba nemohla byť väzobne stíhaná, a to napriek existencii dôvodov väzby. Podľa názoru krajského súdu pritom zo spisového materiálu dosiaľ nevyplýva, že by ústav na výkon väzby nebol spôsobilý poskytnúť sťažovateľovi adekvátnu zdravotnú starostlivosť, čo by súd mohol zohľadniť z hľadiska skúmania primeranosti väzby. Zdravotný stav obžalovaného je odbornou otázkou a podľa názoru krajského súdu dosiaľ neboli preukázané ani žiadne pochybenia pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti sťažovateľovi v podmienkach výkonu väzby, pričom sťažovateľ sám prezentuje, že sú mu poskytované lieky, ale s nastaveným typom liečby nesúhlasí. Vychádzajúc z uvedeného, krajský súd dospel k záveru, že zdravotný stav sťažovateľa aktuálne nemožno posúdiť ako výnimočnú okolnosť, ktorá by odôvodňovala nahradenie väzby sťažovateľa.

26. Po ústavnom prieskume napadnutého uznesenia krajského súdu (v spojení s prvostupňovým uznesením okresného súdu) ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľove námietky neboli v súhrne spôsobilé spochybniť ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu (v spojení s prvostupňovým uznesením okresného súdu). Ústavný súd pritom pre úplnosť poukazuje na skutočnosť, že časť námietok sťažovateľa je rekapituláciou jeho predošlých podaní ústavnému súdu, a to ústavnej sťažnosti z 18. decembra 2023 (o ktorej rozhodol ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 132/2024-26 z 18. marca 2024), ústavnej sťažnosti z 23. januára 2024 (o ktorej rozhodol ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 169/2024-25 z 3. apríla 2024) a ústavnej sťažnosti z 23. apríla 2024 (o ktorej rozhodol ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 316/2024-33 z 25. júna 2024), pričom tieto ústavné sťažnosti boli ústavným súdom odmietnuté z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (resp. v časti namietaného porušenia čl. 3 dohovoru z dôvodu neprípustnosti).

A. K existencii dôvodného podozrenia:

27. Vo vzťahu k sťažovateľovej námietke týkajúcej sa (ne)existencie dôvodného podozrenia zo spáchania skutkov, pre ktoré bola na neho podaná obžaloba, ústavný súd v úvode pripomína, že pri rozhodovaní o väzbe súdy nerozhodujú o vine, resp. nevine obvineného, ale posudzujú „len“ to, či v danom štádiu trestného konania zistené skutočnosti dostatočne odôvodňujú podozrenie, že konkrétna osoba je páchatelom skutku, ktorý vykazuje znaky trestného činu. Existencia dôvodného podozrenia predpokladá danosť skutočností a informácií, ktorými možno nezávislého a objektívneho pozorovateľa presvedčiť o tom, že dotyčná osoba sa mohla dopustiť trestného činu. Skutočnosti zakladajúce podozrenie však nemusia byť na úrovni dôkazov potrebných na odôvodnenie odsúdenia alebo na podanie obžaloby (Krejčíř proti Českej republike z 26. 3. 2009, č. 39298/04 a 8723/05; Labita proti Taliansku zo 6. 4. 2000, č. 26772/95; Erdagöz proti Turecku z 22. 10. 1997).

28. Ústavný súd po ústavnom prieskume napadnutého uznesenia krajského súdu konštatuje, že krajský súd v napadnutom uznesení (v spojení s prvostupňovým uznesením okresného súdu) riadne odôvodnil existenciu materiálnych dôvodov väzby, a to s prihliadnutím na okolnosť, že pri rozhodovaní o väzbe súdy neposudzujú vinu obvineného (sťažovateľa), ale (okrem iného) zisťujú existenciu skutočností zakladajúcich dôvodné podozrenie, že obvinený (obžalovaný – sťažovateľ) spáchal trestný čin, pre ktorý je stíhaný, pričom hĺbkové hodnotenie dôkazov je vyhradené rozhodovaniu vo veci samej a nasleduje zásadne po ukončení dokazovania (pozri napr. II. ÚS 259/2019, II. ÚS 112/2020). Ústavný súd pripomína, že vykonané dokazovanie má vždy podporiť príslušné štádium trestného konania, v danom prípade väzobné rozhodovanie, pre ktoré je relevantné ako jeden z materiálnych predpokladov väzby dôvodné podozrenie, nie istota zo spáchania skutkov obvineným, ktorá je relevantným podkladom pre odsúdenie (pozri napr. III. ÚS 569/2017). V štádiu trestného konania po podaní obžaloby (ako to je aj v prípade sťažovateľa) je pritom miera tohto podozrenia z podstaty veci vyššia, než je to v štádiu prípravného konania, pričom z ústavnej sťažnosti nevyplývajú také skutočnosti, ktoré by toto podozrenie v jeho prípade v relevantnej miere rozptyľovali. Krajský súd v napadnutom uznesení uviedol výpočet dôkazov, ktoré po obsahovej stránke predbežne vyhodnotil tak, že nerozptýlili podozrenie zo stíhanej trestnej činnosti kladenej sťažovateľovi za vinu, resp. podozrenie zo stíhanej trestnej činnosti potvrdili v miere postačujúcej na aprobáciu materiálnej podmienky väzby, a to dôvodnosti trestného stíhania.

29. V konfrontácii s námietkou sťažovateľa o nedôvodnosti jeho trestného stíhania pre skutok týkajúci sa poškodeného [REDAKOVANÉ], ktorý je právne kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, 3 písm. d), ods. 4 písm. a) Trestného zákona, ústavný súd poukazuje na príslušnú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorej nie je čo z pohľadu ústavného súdu vytknúť, keďže detailne reflektuje na rozhodovaciu prax ústavného súdu, ktorú ústavne konformne aplikuje. Samozrejme, zmena výpovede poškodeného zohráva svoju rolu, avšak v štádiu súdneho konania s pomerne hustou frekvenciou konania odročovaného hlavného pojednávania je akceptovateľné, ak podozrenie nerozptýlené v súhrne vykonaných dôkazov bude vyhodnotené až v rámci meritórneho rozhodovania o vine (podľa odlišných, pre obvineného priaznivejších zásad, než podľa akých sa posudzuje dôvodnosť podozrenia zo spáchania trestného činu ako predpoklad väzby). Samozrejme, konanie musí efektívne spieť k takému jeho záveru, čo sa v predmetnej veci javí ako splnené. Treba podotknúť, že ak by bol vyhlásený oslobodzujúci rozsudok, bez ohľadu na jeho právoplatnosť to generuje prepustenie obvineného z väzby.

30. Vzhľadom na uvedené ústavný súd posúdil predmetnú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia ako odôvodnenie v medziach limitov ústavnej udržateľnosti pre toto štádium trestného konania, a preto dospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

B. K dôvodu väzby:

31. K dôvodu väzby u sťažovateľa ústavný súd po ústavnom prieskume napadnutého uznesenia krajského súdu (v spojení s prvostupňovým uznesením okresného súdu) konštatuje, že z jeho odôvodnenia (v spojení s prvostupňovým uznesením okresného súdu) vo vzťahu k dôvodom väzby nevyplýva nič, čo by signalizovalo arbitrárny alebo zjavne neopodstatnený výklad relevantnej zákonnej úpravy vo veci krajským súdom s dôsledkom porušenia základného práva na osobnú slobodu. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd (v spojení s prvostupňovým uznesením okresného súdu) uviedol, ktoré konkrétne skutočnosti podľa jeho názoru odôvodňujú dôvody väzby u sťažovateľa. Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľove námietky predostreté v ústavnej sťažnosti nespochybňujú záver krajského súdu o pretrvávajúci dôvodov väzby u sťažovateľa. Krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Trestného poriadku podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov podporených vykonaným dokazovaním, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné.

32. Možno tak konštatovať, že krajský súd dal primeranú súdnu odpoveď na dôvody, pre ktoré má pretrvávajúť dôvodnosť preventívnej väzby („adequate judicial response“; Grauslys proti Litve z 10. 10. 2000, č. 36743/97). Inými slovami, riziko pokračovania v páchaní trestnej činnosti ako dôvod preventívnej väzby bolo zo strany krajského súdu hodnoverne zdôvodnené poukazom na konkrétne skutkové okolnosti veci (Clooth proti Belgicku z 12. 12. 1991, sťažnosť č. 12718/87, bod 40) vrátane tých, ktoré by mohli spochybniť existenciu podmienok „zákonosti“ pozbavenia osobnej slobody (Ilijkov proti Bulharsku z 26. 7. 2001, sťažnosť č. 33977/96, bod 94). Pokiaľ pritom krajský súd ako súd sťažnostný poukazoval na druh, charakter a rozsah stíhanej trestnej činnosti, čo má byť podľa právneho názoru sťažovateľa v rozpore s rozhodovacou praxou aj vyšších súdnych autorít, ústavný súd k tomu konštatuje, že krajský súd rozhodol v spojení s konkrétnymi

(nie všeobecne abstraktnými) dôvodmi, ktoré aj vysvetlil. Ústavný súd v tejto súvislosti zároveň poukazuje aj na svoju aktuálnu rozhodovaciu činnosť, podľa ktorej z pohľadu preventívneho účelu väzby nemožno vylúčiť ani také konanie obvineného, ktoré sa stotožňuje so skutkom, pre ktorý bolo vznesené obvinenie. Inak povedané, i samotné okolnosti vyšetrovaného trestného činu popísané v skutkovej vete zakladajúcej vznesené obvinenie, a tým individualizujúce prípad sťažovateľa, môžu odôvodniť obavu z pokračovania v trestnej činnosti, a tak viesť k ústavne konformnému obmedzeniu osobnej slobody (III. ÚS 86/2023). Ústavný súd zároveň pripomína, že dôvod preventívnej väzby na rozdiel od iných väzobných dôvodov v priebehu akéhokoľvek trestného konania v zásade nemení svoju materiálnu podstatu, keďže tento väzobný dôvod je spravidla determinovaný určitými objektívnymi skutočnosťami existujúcimi už v čase spáchania skutku, na ktoré ďalšie plynutie času nemá akýkoľvek právne relevantný vplyv (IV. ÚS 64/2021, IV. ÚS 541/2021). Samozrejme, dôvod väzby je v každom štádiu konania potrebné vyhodnotiť aktuálne k momentu rozhodovania vzhľadom na všetky relevantné faktory, k čomu však v posudzovanom prípade došlo.

33. Ústavný súd preto dospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti aj tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

C. K namietanému porušeniu prezumpcie neviny:

34. Pokiaľ ide o sťažovateľovu námietku, že viacerými formuláciami v odôvodnení napadnutého uznesenia krajského súdu bolo porušené jeho právo na prezumpciu neviny, ústavný súd konštatuje, že zásada prezumpcie neviny predstavuje jednu z vedúcich zásad, na ktorých je založené vedené trestné konanie (§ 2 ods. 4 Trestného poriadku). Vychádza zo všeobecného princípu „*praesumptio boni viri*“, podľa ktorého sa občan zásadne považuje za dobrého a spravodlivého až do okamihu, keď sa preukáže opak. Význam tejto zásady v trestnom procese potvrdzuje aj jej ukotvenie v ústave a v medzinárodných ľudskoprávných dokumentoch. Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorého judikatúru ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti štandardne zohľadňuje, zvykne chápať obsah uvedenej zásady v dvoch rovinách. V prvom prípade ide o uplatňovanie zásady *in dubio pro reo* predstavujúcej podľa ESLP špecifický výraz zásady prezumpcie neviny, ktoré si vyžaduje, aby sudcovia rozhodujúci vec obvineného nevychádzali z vopred prijatého presvedčenia, že obvinený spáchal trestný čin, ktorý je mu kladený za vinu, pričom uplatňovanie prezumpcie neviny v uvedenej rovine presahuje do práva na nestranný súd. Druhú rovinu napĺňania zásady prezumpcie neviny judikatúra ESLP prezentuje v požiadavke, aby sa orgány verejnej moci, či už orgány činné v trestnom konaní a súdy, alebo aj iní verejní činitelia, zdržali nevhodných vyjadrení smerovaných k osobe obvineného, ktoré odrážajú názor o vine obvineného ešte pred tým, než bola jeho vina preukázaná zákonným spôsobom – právoplatným odsudzujúcim rozsudkom. Práve uvedenej druhej roviny napĺňania zásady prezumpcie neviny sa týka námietka sťažovateľa, ktorú v ústavnej sťažnosti prezentuje.

35. Zo záveru uvedeného v predchádzajúcom bode odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že účelom zásady prezumpcie neviny je chrániť každého, kto bol obvinený z trestného činu, pred vyslovením výroku o vine bez toho, aby bola jeho vina preukázaná v súlade so zákonom (rozsudok ESLP vo veci Nölkenbockhoff v. Nemecko z 25. 8. 1987, č. 10300/83). Jej hlavným účelom je chrániť obvineného pred akýmkoľvek súdnym rozhodnutím alebo inými výrokmi príslušných úradných osôb, ktoré sa rovnajú vysloveniu jeho viny bez toho, aby bola táto predtým

preukázaná v súlade so zákonom (rozsudok ESLP vo veci Rushiti v. Rakúsko z 21. 3. 2000, č. 28389/95).

36. V zmysle judikatúry ESLP k porušeniu prezumpcie neviny dochádza v prípade, ak rozhodnutie súdu (ale aj vyjadrenie iného verejného činiteľa) odráža vo vzťahu k obvinenej osobe názor, že je táto osoba vinná, a to ešte pred tým, ako bola vina obvineného preukázaná zákonným spôsobom (rozsudok pléna ESLP vo veci Barberà, Messegué a Jabardo v. Španielsko zo 6. 12. 1988, č. 10590/83). Dokonca aj keď vina nie je výslovne formálne konštatovaná, k porušeniu prezumpcie neviny postačuje argumentácia nasvedčujúca tomu, že úradná osoba považuje obvineného za vinného (rozsudok ESLP vo veci Daktaras v. Litva z 10. 10. 2000, č. 42095/98 a obdobne vo veci Allenet de Ribemont v. Francúzsko z 10. 2. 1995, č. 15175/89). Je však potrebné rozlišovať medzi výrokmi, že niekto je iba podozrivý zo spáchania trestného činu, a jasnými prehláseniami (urobenými ešte pred tým, ako bola táto osoba právoplatne odsúdená), že sa dotyčná osoba dopustila trestného činu. Zatiaľ čo prvá kategória výrokov bola v rôznych situáciách posudzovaných ESLP považovaná za prijateľné alebo nezávadné výroky, druhá kategória podľa ESLP porušuje prezumpciu neviny (rozsudky ESLP vo veci Leutscher v. Holandsko z 26. 3. 1996, č. 17314/90; Borovský v. Slovensko z 2. 6. 2009, č. 24528/0; Petyo Petkov v. Bulharsko zo 7. 1. 2010, č. 32130/03). Skutočnosť, či namietané výroky úradnej osoby porušujú prezumpciu neviny, má byť posudzovaná v kontexte osobitných okolností, za akých boli tieto výroky urobené (rozsudok ESLP vo veci Adolf v. Rakúsko z 26. 3. 1982, č. 8269/78).

37. Opierajúc sa o prezentované postuláty judikatúry ESLP, ktoré boli prevzaté aj do rozhodovacej činnosti ústavného súdu (pozri napr. nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 83/01 z 24. januára 2002, uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 156/08 z 2. apríla 2008), posudzoval ústavný súd aj ústavnú sťažnosť sťažovateľa, pričom dospel k záveru, že žiadna zo sťažovateľom atakovaných častí odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu neobsahuje vyjadrenie, ktoré by v relevantnom kontexte mohlo byť chápané ako posúdenie viny sťažovateľa. Inak povedané, sťažovateľom atakované časti odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu nie sú spôsobilé vyvolať v nezaujatom čitateľovi jednoznačnú predstavu o vine sťažovateľa. Možno tak konštatovať, že krajský súd sa v napadnutom uznesení vyhol v takom rozsahu, v akom to bolo v kontexte rozhodovania o väzbe sťažovateľa možné, vyvolaniu dojmu prejudikovania viny sťažovateľa. Ústavný súd tak uzatvára, že napadnuté uznesenie krajského súdu nijako nespôsobuje porušenie princípu prezumpcie neviny. Ústavný súd preto dospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti aj tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

D. K namietaným priet'ahom vo veci samej:

38. Pokiaľ ide o sťažovateľovu námietku, že v merite jeho trestnej veci sa nepostupuje s náležitou starostlivosťou, prednostne a urýchlene, ústavný súd upriamuje pozornosť na odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu, v ktorom sa krajský súd náležite vysporiadal s namietanými priet'ahmi vo veci samej. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že obvinenie bolo sťažovateľovi vznesené 1. júna 2023, prokurátor podal na sťažovateľa obžalobu 27. novembra 2023 a odvtedy o trestnej veci sťažovateľa koná okresný súd, pričom z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že do jej podania (t. j. do 3. júla 2024) okresný súd priebežne nariaďuje termíny hlavného pojednávania. Presne ohraničiť dĺžku konkrétneho trestného stíhania v zákone nie je možné (m. m. II. ÚS 120/2023, III. ÚS 586/2023), pričom dĺžka doterajšieho trestného konania vedeného

proti sťažovateľovi sa so zreteľom na konkrétne okolnosti veci nejaví extrémne dlhá a podľa názoru ústavného súdu neprekročila hranicu ústavnoprávnej akceptovateľnosti, resp. nesignalizuje ústavnoprávnu neudržateľnosť. Ústavný súd preto dospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti aj tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

E. K namietanej doterajšej celkovej dĺžke väzby:

39. Pokiaľ ide o nadväzujúcu námietku sťažovateľa, že jeho väzba trvá neprimerane dlho, ústavný súd konštatuje, že si je vedomý judikatúry ESLP, podľa ktorej závažnosť obvinenia sama osebe nemôže ospravedlňovať dlhú dobu väzby (Ilijkov proti Bulharsku z 26. 7. 2001, sťažnosť č. 33977/96, body 80 a 81), v sťažovateľovom prípade však bolo nielen prípravné konanie ukončené v rámci zákonnej 6-mesačnej lehoty určenej na objasňovanie trestnej činnosti klasifikovanej ako obzvlášť závažný zločin podľa § 209 ods. 2 Trestného poriadku, ale aj dĺžka väzby sťažovateľa vzhľadom na aktuálne štádium trestného konania v konfrontácii s plynulým postupom okresného súdu v predmetnej trestnej veci nie je v danom štádiu konania ústavne neakceptovateľná. Ústavný súd preto dospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti aj tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

F. K nenahradeniu väzby a namietanému porušeniu čl. 3 dohovoru neposkytovaním adekvátnej lekárskej starostlivosti sťažovateľovi vo väzbe:

40. Z judikatúry ESLP k čl. 5 ods. 3 druhej vete dohovoru vyplýva, že čl. 5 ods. 3 dohovoru síce nepriznáva jednotlivcovi absolútne právo byť prepustený na záruku, ale umožňuje mu žiadať o prepustenie na slobodu s poskytnutím záruky. Súdnym orgánom vzniká v tejto súvislosti povinnosť zvážiť, či sa poskytnutím určitej záruky dosiahne rovnaký účel, aký bol sledovaný vzatím osoby do väzby. Pri posudzovaní jej opodstatnenosti má záruka prednosť pred pokračovaním väzby (I. ÚS 239/04, II. ÚS 38/05, II. ÚS 60/08). Ak osoba pozbavená osobnej slobody požiadala o nahradenie väzby zárukou, je súd rozhodujúci o väzbe povinný sa s touto žiadosťou náležite vysporiadať (I. ÚS 100/04, I. ÚS 239/04, II. ÚS 240/06).

41. K výhradám sťažovateľa týkajúcim sa nedostatočného posúdenia možnosti nahradenia jeho väzby menej invazívnymi opatreniami ústavný súd uvádza, že sťažovateľ je trestne stíhaný aj pre obzvlášť závažný zločin a v takomto prípade možno väzbu v súlade s § 80 ods. 2 Trestného poriadku nahradiť menej invazívnymi prostriedkami len pri existencii výnimočných okolností prípadu. Táto požiadavka pritom predpokladá vyššiu mieru rizika, že sťažovateľ stíhaný za závažnú trestnú činnosť by v prípade prepustenia z väzby na slobodu pokračoval v trestnej činnosti (I. ÚS 250/2017, III. ÚS 423/2015). Pri trestnom stíhaní vedenom pre obzvlášť závažný zločin je preto v rámci uvedených východísk namieste zamerať pozornosť najskôr na ustálenie prítomnosti výnimočných okolností prípadu, ktoré predstavujú nevyhnutnú podmienku (*conditio sine qua non*) nahradenia väzby. Až následne po ich pozitívnom zistení možno skúmať možnosti substitúcie väzby konkrétnym menej invazívnym opatrením.

42. Sťažovateľ v súvislosti s tvrdenou existenciou výnimočných okolností v ústavnej sťažnosti poukazuje na smrteľné ochorenie, ktorým trpí a ktoré sa mu vo výkone väzby zhoršuje. Ústavný súd pri posúdení tejto časti napadnutého uznesenia krajského súdu poukazuje na to, že touto námietkou sťažovateľa sa ústavný súd zaoberal už aj v rámci rozhodovania o predchádzajúcej ústavnej sťažnosti sťažovateľa, ktorú odmietol uznesením č. k. IV. ÚS 316/2024-33 z 25. júna 2024,

pričom ústavný súd o. i. konštatoval, že negatívny dopad väzobného stíhania na zhoršenie zdravotného stavu sťažovateľa nemusí a mimo osobitných prípadov ani nemá z hľadiska ustálenia potreby stíhania obvineného vo väzbe *ipso facto* predstavovať kruciálny faktor. Pri posúdení možnosti zabezpečiť sťažovateľovi potrebnú zdravotnú starostlivosť je z hľadiska súdu rozhodujúceho o väzbe, ako aj mimo takého konania rozhodujúce ako u každého iného obvineného odborné stanovisko špecializovaných orgánov zdravotnej starostlivosti v rámci Zboru väzenskej a justičnej stráže, ktoré ak vyhodnotia (samostatne alebo ak usúdia, že je to odborne potrebné, po konzultácii s iným zdravotníckym zariadením), že takú starostlivosť dokážu poskytnúť bez ohrozenia života a zdravia, nemôže byť taký ich záver sťažovateľom bez ďalšieho revidovaný s výsledkom nevyhnutnosti nahradiť jeho väzbu prostredníctvom rozhodnutia súdu. Ústavný súd zároveň poukázal, že monitorovať namietané a sťažovateľom vo výkone väzby avizované zdravotné problémy je, a to *ex officio*, primárne úlohou väzenských orgánov, pričom ochrana života a zdravia sťažovateľa ako obvineného počas výkonu väzby nie je otázkou dôvodov väzby a ich náhrady v podstate týchto právnych inštitútov, ale otázkou zdravotnej starostlivosti vo výkone väzby (čo jej význam nijako neznižuje). Ústavný súd v predmetnom uznesení z 25. júna 2024 zároveň konštatoval, že zdravotný stav sám osebe bez špecifik prípadu vzhľadom aj na charakter zdravotného postihu neeliminuje zákonný dôvod väzby ani neznamená obligatórne nahradenie väzby zákonom ustanovenou garanciou. Vychádzajúc z uvedených východísk, ústavný súd aj pri posúdení aktuálnej ústavnej sťažnosti dospel k záveru o súlade napadnutého uznesenia krajského súdu v časti, ktorá sa týkala nahradenia väzby sťažovateľa, s právom na osobnú slobodu sťažovateľa, a preto ústavnú sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

43. Pokiaľ ide o sťažovateľom súvisiace namietané porušenie čl. 3 dohovoru z dôvodu, že mu vo väzbe nie je poskytovaná adekvátna lekárska starostlivosť, ústavný súd sa aj vo vzťahu k tejto námietke stotožňuje so závermi, ku ktorým dospel ústavný súd v predmetnom uznesení z 25. júna 2024, kde o. i. konštatoval, že aj keď zdravotný stav sám osebe bez špecifik prípadu vzhľadom aj na charakter zdravotného postihu neeliminuje zákonný dôvod väzby ani neznamená obligatórne nahradenie väzby zákonom ustanovenou garanciou, nie je tým dotknutý nárok obvineného na poskytnutie potrebnej zdravotnej starostlivosti (§ 16 zákona o výkone väzby) v ústave na výkon väzby, v nemocnici pre obvinených a odsúdených alebo, ak to zdravotný stav vyžaduje, v inom zdravotníckom zariadení pri súčasnom strážení obvineného (§ 3 ods. 2 a 3 naostatok označeného zákona). Z hľadiska ústavnej udržateľnosti rozhodnutia o väzbe (jej aktuálnych dôvodoch a jej náhrade) nie je preto podstatná reakcia súdu na sťažovateľom tvrdený priebeh vývoja jeho zdravotného stavu (z povahy veci by takým faktorom nebol bez ďalších okolností vyvolaný dôvod na prepustenie z väzby), keďže na predmetné okolnosti musia oficiálne reagovať orgány Zboru väzenskej a justičnej stráže (samozrejme, aj v súvislosti s oznámením predmetných ťažkostí dotknutým obvineným). Ak je reakcia dotknutých orgánov nedostatočná, je potrebné využiť postup podľa deviatej hlavy zákona č. 4/2001 Z. z. o Zbore väzenskej a justičnej stráže v znení neskorších predpisov a v nadväznosti na to sa v prípade potreby obrátiť na príslušného prokurátora (druhý diel tretej časti zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov), ktorý má dostatočnú pôsobnosť na zjednanie nápravy prostriedkami podľa označeného zákona, pričom aj z časového hľadiska ide o dostupnejšie prostriedky nápravy, než domáhať sa poskytnutia potrebnej zdravotnej starostlivosti prostredníctvom ústavnej sťažnosti (čo platí pre sťažovateľa

aj aktuálne v jeho vlastnom záujme). Až pri zlyhaní iných využiteľných prostriedkov prichádza na základe princípu subsidiarity do úvahy obrátiť sa na ústavný súd.

44. Vychádzajúc z uvedených východísk, ústavný súd pri posúdení aktuálnej ústavnej sťažnosti sťažovateľa (rovnako ako predtým aj ústavný súd v uznesení č. k. IV. ÚS 316/2024-33 z 25. júna 2024 pri posúdení predchádzajúcej ústavnej sťažnosti sťažovateľa) dospel k záveru, že z hľadiska ochrany pred mučením a iným neľudským zaobchádzaním garantovanej čl. 3 dohovoru je daný dôvod na odmietnutie aktuálnej ústavnej sťažnosti sťažovateľa pre jej neprípustnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde (využitie dotknutých prostriedkov nápravy totiž sťažovateľ neuvádza).

45. Vzhľadom na predchádzajúce jednotlivé čiastkové závery možno v závere zhrnúť, že napadnuté uznesenie krajského súdu sa ústavnému súdu nejaví ako svojvoľné. Krajský súd sa v napadnutom uznesení náležite zaoberal dôvodmi na prepustenie z väzby na slobodu v prebiehajúcom súdnom konaní a zároveň sa relevantným a dostatočným spôsobom zaoberal aj tým, či dôvody, pre ktoré bol sťažovateľ vzatý do väzby, trvajú aj v súčasnom štádiu konania. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia poskytol sťažovateľovi dostatočne konkrétne a náležité argumenty podporujúce zákonnosť postupu pri rozhodovaní o jeho väzbe, pričom výklad, ktorý v súvislosti s aplikáciou príslušnej právnej úpravy v namietanom uznesení krajský súd prezentoval, nijako neodporuje zmyslu a účelu príslušných ustanovení Trestného poriadku upravujúcich postup pri rozhodovaní o väzbe. Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci krajský súd, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom, v tomto prípade okresným súdom a krajským súdom, by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa ich názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, IV. ÚS 226/2012). Ústavný súd preto na základe uvedeného, ako aj s prihliadnutím na svoju judikatúru, podľa ktorej možno za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie, pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú, resp. v časti namietajúcej porušenie čl. 3 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu ju odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

II.3. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým postupom okresného súdu a krajského súdu:

46. Vo vzťahu k napadnutému postupu okresného súdu a krajského súdu sťažovateľ namieta, že okresný súd a následne ani krajský súd o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu nerozhodovali urýchlene.

47. Z čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru, ktorými sa zaručuje osobná sloboda, možno vyvodiť aj právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná (III. ÚS 7/00, II. ÚS 642/2017, I. ÚS 299/2019).

48. Ústavný súd už vo svojej judikatúre k rozhodovaniu všeobecných súdov o väzbe obvineného/obžalovaného uviedol, že aj keď sa jednotlivé lehoty z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenia posudzujú podľa všetkých okolností prípadu, spravidla lehoty rátané na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú týmto požiadavkám (III. ÚS 7/00, I. ÚS 18/03). V tejto súvislosti ústavný súd konštatoval, že požiadavke, aby súd bezodkladne rozhodol o zákonnosti väzby v zmysle čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru, nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne (napr. III. ÚS 126/05, III. ÚS 216/07, III. ÚS 147/2011, I. ÚS 276/2019, I. ÚS 299/2019, II. ÚS 86/2019).

49. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že predmetná žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu bola okresnému súdu predložená 24. apríla 2024, pričom okresný súd o tejto žiadosti rozhodol napadnutým uznesením z 24. mája 2024 (ktorého písomné vyhotovenie bolo zároveň aj v ten istý deň doručené obhajcovi sťažovateľa), proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť, ktorej dôvody doplnil následne podaním z 29. mája 2024, pričom príslušný súdny spis bol krajskému súdu predložený na rozhodnutie o sťažnosti sťažovateľa 30. mája 2024. O tejto sťažnosti potom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením z 5. júna 2024, ktoré bolo obhajcovi sťažovateľa doručené 24. júna 2024.

50. Konanie o pozbavení osobnej slobody sťažovateľa teda na okresnom súde trvalo od 24. apríla 2024 do 29. mája 2024, t. j. celkovo 36 dní. Konanie o sťažnosti proti napadnutému rozhodnutiu okresného súdu trvalo na krajskom súde od 30. mája 2024 do 24. júna 2024, t. j. celkovo 26 dní.

51. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že doba rozhodovania o pozbavení osobnej slobody sťažovateľa nepresiahla na krajskom súde dobu jedného mesiaca, čo je v súlade s požiadavkou na neodkladné rozhodnutie o väzbe. Navyše ústavný súd, podobne ako EŠLP už judikoval, že požiadavka „urýchlenosti“ je v konaní pred sťažnostným súdom menej prísna (IV. ÚS 78/2019, I. ÚS 423/2020, II. ÚS 300/2021; rozsudok vo veci Abdulkhakov proti Rusku z 2. 10. 2012, sťažnosť č. 14743/11, bod 198; rozsudok vo veci Shcherbina proti Rusku z 26. 6. 2014, sťažnosť č. 41970/11, bod 65). Rozhodovanie sťažnostného súdu v trvaní 26 dní možno z pohľadu ochrany práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru akceptovať (už citovaná judikatúra, tiež rozsudok vo veci Ilmseher proti Nemecku zo 4. 12. 2018, sťažnosti č. 10211/12 a č. 27505/14).

52. Pokiaľ ide o sťažovateľom napadnutý postup okresného súdu, ústavný súd konštatuje, že konanie o pozbavení osobnej slobody sťažovateľa na okresnom súde síce trvalo 36 dní, čo ústavný súd hodnotí už ako hraničnú dobu, avšak ústavný súd prihliadol na skutočnosť, že samotné rozhodovanie o predmetnej žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu trvalo na okresnom súde 31 dní, a teda nepresiahlo na okresnom súde dobu jedného mesiaca (čo je v súlade s požiadavkou na neodkladné rozhodnutie o väzbe), pričom okresný súd zároveň v deň rozhodnutia doručil obhajcovi sťažovateľa jeho písomné vyhotovenie a následne s predložením spisu krajskému súdu už len čakal na doplnenie odôvodnenia sťažnosti sťažovateľa (ktoré obhajca sťažovateľa doplnil po piatich dňoch, pozn.), pričom po doplnení týchto dôvodov okresný súd príslušný súdny spis predložil nasledujúci deň krajskému súdu na rozhodnutie o sťažnosti sťažovateľa.

53. Ústavný súd navyše zdôrazňuje, že okamih doručenia napadnutého uznesenia krajského súdu obhajcovi sťažovateľa nemal absolútne žiaden vplyv na možnosť využitia práva sťažovateľa

opätovne žiadať o prepustenie z väzby na slobodu, keďže v zmysle § 79 ods. 3 Trestného poriadku obvinený môže žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu opakovať (ak v nej neuvedie iné dôvody) po uplynutí tridsiatich dní odo dňa, keď rozhodnutie o jeho predchádzajúcej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu nadobudlo právoplatnosť. V zmysle § 184 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku sa pritom právoplatnosť napadnutého uznesenia krajského súdu neviazala na okamih jeho doručenia stranám trestného konania, ale nastala dňom rozhodnutia krajského súdu, t. j. 5. júna 2024, keďže zákon proti napadnutému uzneseniu krajského súdu nepripúšťa sťažnosť.

54. Ústavný súd taktiež konštatuje, že v okolnostiach posudzovaného prípadu nevidel žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by boli (v kontexte práva na prednostné a urýchlené rozhodnutie o väzbe) spôsobilé spochybníť ústavnú akceptovateľnosť postupu okresného súdu a krajského súdu vo veci sťažovateľa.

55. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti aj tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

56. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. novembra 2024

Peter Molnár
predseda senátu